

EVITA
TWARDZIK
URBANIKOVÁ

PRÍLIŠ
OSOBNÁ
ZNAMOSŤ

DOPLNENÝ
príbeh teraz
už aj v KINÁCH!

Evita Twardzik Urbaníková

Průliš
osobná známost

Vydavatel:
Pink media s.r.o.

Evita Twardzik Urbaníková

Príliš
osobná známosť

instagram: @evita.twardzik
facebook: Eva Evita Twardzik
twitter: @EvitaTwardzik

ISBN 978-80-973502-0-8

Všetkým, ktorí cítia, čo majú robiť
a hľadajú odvahu na prvý krok.

Evita Twardzik Urbaníková
Príliš osobná známosť

Vydalo Pink media s.r.o.
ako svoju prvú publikáciu
Copyright ©Pink media s.r.o., 2019

Druhé vydanie
Jazyková korektúra: Monika Macháčková
Obálka: Peter Gara a Martina Labaiová
Autor fotografie na obálke: Roman Černý
Autori fotografií v knihe: Richard Špúra a Petr Kozlík
Dizajn: Martina Labaiová
Zalomenie: Martina Labaiová

Tlač:
TBB a.s. Banská Bystrica

ISBN 978-80-973502-0-8

1. kapitola

Že som vcelku zrelá žena, som zistila vďaka jednému časopisu. Bol to anglický týždenník s veľkými fotografiami na zlom, skoro priehľadnom papieri, ale pri mori to človeku neprekáža. Na dovolenkách vždy čítam časopisy v angličtine, cítim sa aspoň trochu inkognito medzi slovenskými rodinami s uhučanými otcami, ukričanými deťmi a matkami, ktoré pri večnom natie-

raní svojich potomkov ochrannými faktormi zabúda-
jú v plavkách sťahovať brucho a vyzerajú nepekne.
Okrem toho, keď máte v rukách niečo, čo má sloven-
ský názov, dosť často na vás tie zúfalé matky ukazujú
prstom s vetou:

„Táto teta si ťa vezme, keď nebudeš poslúchať,“
a chcú, aby ste sa prestali venovať svojmu relaxu
a aby ste spolu s nimi začali vychovávať ich potoma-
ka s modrými perami, ktorý vlastne nerobí nič zlé, len
chce byť stále vo vode.

Nehovorím po anglicky nijako extra dobre, ale
ovládam tento jazyk do takej miery, aby som pocho-
pila pointu článkov a článočkov v klebetníkoch, ktoré
ponúkajú trafiky pozdĺž kilometrových promenád.
A v talianskom Lido di Jesolo majú od britského OK
po americký In touch všetky bulvárne plátky.

V jednom z nich som zaškrtila odpovede na desať
otázok.

1. Áno, viem povedať NIE bez výčitiek svedomia.

2. Áno, pravidelne raňajkujem.

3. Áno, mám vyše tridsať a radšej sedím doma s ka-
marátkami pri víne, ako by som sa mala zvíjať poloopi-
tá pri tyči v zafajčenom bare.

4. Áno, zbavila som sa všetkých upírov energie vo
svojom okolí.

5. Nie, nechcem dokonalého muža, lebo taký
neexistuje.

6. Áno, chodím voliť, lebo si myslím, že je to dôležité.

7. Nie, nemám rodinu, ale ak stretnem normálneho
chlapa, rada sa rozmnožím.

8. Áno, moja práca ma naplňa.

9. Áno, s mamou mám dobrý vzťah a už nemám potrebu mať pred ňou tajomstvá.

10. Nie, nepoužívam prezervatív, ani keď sa ocitnem v posteli s mužom, ktorého poznám len chvíľu.

Okrem poslednej odpovede som z toho vyviazla ako zrelá žena s ustálenými názormi a pozitívnym postojom. Tak dobre, ďakujem. V princípe dobre. Prezervatív nepoužívam, lebo niekedy v šiestej triede na základnej škole, mi ho plný vody dali spolužiaci do ruky a strašne sa rehotali. Ja som nevedela na čom, cítila som len, že je to taký ten smiech, ktorým sa ľuďom vysmievate. Ani neviem, čo sa s ním stalo, s tým kondómom, či praskol, alebo som ho len tak pustila, ale keď mi potom spolužiačky vysvetlili, čo to je, na čo to je a ja som vlastne tak zistila, ako sa robia deti, ostala som vydesená. Nadlho. Nebol internet, kde by som si to vedela overiť, s mamou sme a o takých veciach nikdy nebavili, tvárila sa, že sex neexistuje a ja som v tých predstavách ostala sama. Možno by mi nejaký psychológ vedel povedať, čo to je, že vždy keď vidím v obchode krabičku kondómov, odvrátim zrak, že nie som ochotná ich použiť pri sexe. Nie preto, že by som mala fóbiu, prosto nechcem. Čo zo mňa rozumnú a vyzretú ženu nerobí, ale zas, je to len jeden bod z celej ankety. Inak som v pohode, zrelá, vyspelá, sebavedomá a všetko ostatné, čo sa tomu podobá. Páči sa mi tento imidž. Aj keď to vlastne boli všetko sprostosti.

Spokojne som zavrela časopis, na ktorého obálke sa potáčala sfetovaná Amy Winehouse, zdvihla som sa a ležadlo som nasmerovala tak, aby som mala tvár v tieni. Inak by sa mi na nej vyhádzali nechutné čer-

vené krupicové vyrážky a Simona by to komentovala dvojzmyselnými narážkami na moje pracovné nasadenie, na môj nepravidelný sexuálny život a na to, že pijem málo vody.

„Chceš špritz?“ spýtala som sa jej a ona na vedľajšom ležadle prikývla.

Vždy sme na dovolenke pili špritz. Dlhو sme nevedeli, ako sa to píše, dlho sme nevedeli, čo všetko sa do toho mieša, až potom, keď sme na to narazili aj u nás doma v bare, ktorý si otvoril Stanov kamarát, sme zistili, že prosecco, Aperol a minerálka v tom správnom pomere sú našim prázdninovým pitím.

„Rovno dva?“ spýtala som sa a ona znovu prikývla.

Ani na mňa nepozrela.

„Dobre, donesiem,“ povedala som, natiahla som sa za peňaženkou plnou drobných a na hlavu som si položila veľký klobúk. Už bolo skoro poludnie, slnko bolo vysoko, pieklo ako pred výplatou a vyhánalo početné rodiny do hotelových izieb. Aspoň bude dve hodiny trochu pokoj. Počkala som, kým sa pomedzi slnečníky prederie starší pán s nafukovačkou v tvare krokodíla, a rozbehla som sa k bufetu.

Au, au, au, sýčala som skoro nahlas, keď som bosými nohami prebehovala po horúcom piesku, rýchlo som skočila na drevený chodníček, ktorý až tak nepálil, pozrela som na boľavé pravé chodidlo, stratila som pritom rovnováhu a z peňaženky sa mi vysypali všetky mince. Zahrešila som, čupiac som ich začala loviť v páliacom piesku a zavádzala som tak na úzkom chodníčku všetkým, ktorí náhlivo opúšťali pláž s plnými rukami vedierok, lopatiek, nafukovacích kolies, osušiek

a detských županov.

Netušila som, že ma so záujmom sledujú dve modré oči.

Celú cestu tam, aj celú cestu späť. To som mala v rukách tácku so štyrmi pohármi a s tanierom tuniakových sendvičov. Pod pazuchou som stláčala peňaženku a ten krátky úsek po rozžeravenom piesku som čudne preskákala, lebo jeho teplota už bola neznesiteľná.

Nebol to chlap. Taký, čo len leží a nudí sa, preto sleduje peknú čajku v bikinách. To by bolo jednoduché, klasický dovolenkový scenár...

„Doniesla som obed,“ slávnostne som oznámila Simone, ktorá bola v tej istej polohe, v akej som ju nechala, a obrúskami som utierala nápoj, čo sa na tácku vylial pri mojom skackaní po rozpálenej pláži.

„Super,“ povedala.

Vzala si z mojej ruky plný pohár, sadla do tureckého sedu, odpila a pozrela na sendviče.

„S tuniakom?“

„Uhm,“ prikývla som s plnými ústami. Zamračila sa.

„Je to čerstvé?“

Prehltla som a mykla plecom:

„Uvidíme.“

Simona sa usmiala, načiahla sa za teplým bielym pečivom a s chuťou doň zahryzla.

„Mňam,“ povedala, keď prvý hlt skončil v jej žalúdku.

Sedeli sme na ležadlách, potichu jedli sendviče, zapíjali ich oranžovým nápojom s kopou ľadu a pozerali na pokojné more bez vln.

Evita Twardzik Urbaníková

Aj môj život bol pokojný a bez zbytočne rušivých vln.
Aspoň podľa testu v časopise, ktorý zbúchala nejaká
praktikantka v Londýne, aby vyplnila prázdne strany
dovolenkového čísla.

Celkom vyrovnaný život.

Dost' vyrovnaný na to, aby sa mohol zmeniť.

2. kapitola

Tie modré oči na mňa pozerali stále. Nevedela som o nich, ani som ten pohľad nezachytila, ale spod slnečníka, kde bola schovaná pred najväčším slnkom, mala dobrý výhľad a možno tam vietor zavial aj útržky našich viet, keď sme so Simonou prehodili pár slov. Naozaj len pár. Nepotrebovali sme veľa diskutovať, za tých dvadsaťsedem rokov, čo sme sa poznali, sme

si povedali všetko už dvakrát. Navyše, Simona bola trochu melancholická, trochu smutná a tichá, nemalo význam rušiť ju, keď si v hlave dávala do poriadku celý svoj predchádzajúci aj ďalší život. Stačilo nosiť jej poháre so špritzom a striedať ich s trochou jedla. A sem-tam jej podať Daylong, aby si natrela pravý priehlavok – čo je vlastne nárt, ale ona ako masérka nazývala časti tela iba spisovnou slovenčinou, takže si nenatierala nárt, ale priehlavok, lebo jej v kuse trčal z tieňa a mala ho pekelné červený.

„A ten Mario sa podobá na Stana,“ ukázala bradou na talianskeho animátora s briadkou, ktorý spolu s ostatnými z hlučnej bandy mladíkov, čo zabávali dovolenkárov a predvíčovali vodný aerobik, zakrýval pred poľudňajšími lúčmi plachtou celú aparatúru.

„Hm,“ mykla som plec om neisto, lebo Mario sa na jej bývalého manžela vôbec nepodobal. Ale keď na niekoho intenzívne myslíte, tak si ho prevtelíte do hocikoho. Trebárs aj do najkrajšieho animátora na pláži.

„Stano v mladom vydaní,“ pokračovala Simona, „ako cez kopirák.“

Pozrela som na ňu, či jej nepečie aj na hlavu. Nepieklo.

„Je ti smutno?“ spýtala som sa. Pokrútila hlavou:

„Nie, len mi ho pripomenul.“

Pravda je taká, že Stano chýbal aj mne. Nebolo mi smutno, ale chýbal mi, tak ako vám chýba starý sused, vedľa ktorého roky žijete a on potom zrazu umrie. Chýbal mi, pretože bol súčasťou našich spoločných dovolení leto čo leto. On, Simona, ich syn, čo mal nedávno trinásť rokov, a ja. Zvláštna kombinácia, viem, ale fungovala. Oni cez deň zapadli do dennej

rutiny ostatných rodín vrátane poludňajšej siesty v hotelovej izbe, ja som ležala na pláži, pila špritzu, čítala americký bulvár a pod slnečníkom dospávala celý rok stresu v robote. Po večeri sme prešli pár kilometrov po promenáde, zjedli po tri veľkoryso naložené kopce zmrzliny, vypili liter vína a Simona niekedy spievala karaoke. Stand by me od 4 The Cause. Trochu falošne, ale s veľkým nasadením. Malý jej tleskal a my so Stanom sme sa usmievali. Na spiatočnej ceste domov som v Autogrile tesne pred rakúskymi hranicami nakúpila jablkové koláčiky v úhladných vreckách pre kamošky v kancelárii a špenátovým panini som sa s Talianskom rozlúčila.

Rok čo rok.

Nič viac, nič menej.

Žiadne adrenalinové zážitky. Nič.

Prosto pohoda.

Poznali sme sa so Simonou od praveku, teda od prvej triedy na základke. Detstvo v jednej bytovke, v jednej triede – boli sme ako sestry. Aj preto nám tie spoločné dovolenky nepripadali čudné. A Stanovi už vôbec nie...

„Masáž?“ pristavila sa pri nás malá zhrbená Číňanka, oblečená v dlhých čiernych nohaviciach, v bielom tričku a v teniskách Made in China.

Pokrútila som hlavou. Som háklivá na to, kto sa ma dotýka.

„How much is it?“ spýtala sa Simona, ktorá sa dala masírovať všade a kýmkoľvek – profesionálna deformácia.

Číňanka zahuhňala nejakú cenu, Simona vytiahla bankovky a o chvíľu som cítila vôňu jemného oleja,

ktorým jej potierala chrbát.

„Aká je?“ spýtala som sa po chvíli, lebo z jej tváre sa nedalo nič vyčítať.

„Nie je to bohviečo,“ odpovedala Simona a Číňanka, akoby jej rozumela, ju plesla po chrbte tak silno, že odtlačok malej dlane ostal na pokožke.

Vstala som, lebo mi bolo treba cikať, zamierila som k moru, pretože plážové záchody neznášam, som háklivá aj na toalety. Veľa cudzích žien a teplo v kombinácii so zriedkavou údržbou ma vždy zahnali do vln... Neviem, prečo sa všetci tvária, že nečurajú do mora. Co je na tom také strašné?

Urobila som pár pohybov rukami, preplávala som na miesto, kde mi voda siahala po krk, a s výrazom, že si vodu len tak užívam, som urobila, čo som potrebovala.

A potom sa nám pohľady stretli prvýkrát.

Prechádzala som tesne popri jej ležadle, mala na ňom rozložené puzzle, v batohu vedľa som si všimla knižku so slovenským názvom. Usmiala sa na mňa. A ja som sa usmiala na ňu. Mala veselé modré oči.

„Potrebujem drink,“ privítala ma Simona, nad ktorou sa ešte stále skláňala Číňanka. „Táto tu si na mne robí maturitu.“

„Nemôžeš jej povedať, že máš dosť?“

„Nemôžeš jej to povedať ty?“ zakvílila prosebne.

„Vieš, ako zaujato sa tvári? Ona verí, že ti robí fantastickú masáž.“

„Každý v niečo verí. Ja verím, že si dám ešte jeden drink!“

Pláž potom žila podľa svojho každodenného scenára. Po tretej sa začala znovu zaľudňovať, v mori sa zdvihli

malé vlny, animátori lanáрили ľudí do súťaží, v ktorých sa vyhrávali hlúposti od melóna po kupón na pizzu v reštaurácii na korze. Keď slnko začalo pomaly klesať, ležadlá sa vyťahovali spod slnečníkov, aby dovolenkári chytili zdravý bronz, a tesne pri mori sa vytvárali skupinky mladých, čo si hádzali loptu, a hlúčky starších, čo živo gestikulovali a rozoberali každú tému, ktorú život ponúkal.

Tieto chvíle som mala vždy najradšej. Lebo svet mal oranžovú farbu ako špritz, ktorý sme celý deň popíjali, more ožilo a vzduch voňal začínajúcim sa večerom...

Zbadala som ju, keď som zdvihla hlavu, aby som zistila, či sa už Simona vracia z bufetu s kávou.

Vracala sa.

Ale kávu ešte neniesla.

No veď to nič, sme na dovolenke.

Čupela asi meter a pol odo mňa, útla, s vláskami, ktoré jej vyliezali z narýchlo upleteného vrkoča, a lopatkou sa snažila odhrnúť suchý piesok, aby sa dostala k mokrému pod ním. Pracovala sústredene, sem-tam si niečo sama pre seba povedala, a keď narazila sa vlhký piesok, urobila si z neho štvorcový základ a s vedierkom odbiehala k moru, aby si doniesla vodu. Aj Simona si ju všimla, mlčky pozorovala jej detskú zanietenosť, dokonca sa trochu usmievala, keď videla jej márný boj s vysušenými zrnkami.

„Ako sa voláš?“ spýtala som sa tej malej. Postavila sa, rukami si odhrnula vlásky z čela, pričom jej na tvári ostala šmuha od mokrého piesku, a povedala:

„Terezka.“

„Ahoj, Terezka,“ donútila ma jej bezprostrednosť

usmiať sa.

„Ahoj.“

„Páči sa ti tu pri mori?“

„Áno, páči.“

„A čo to tu staviaš?“

„Koňa.“

„Koňa?“

„Uhm,“ prikývla so žiarivým pohľadom.

„Fíha, myslela som, že z piesku sa stavajú hrady,“
usmiala som sa a odpila si oranžového nápoja.

Pokrútila hlavou.

„Ja staviam koňa. Ale mám málo mokrého piesku.“

„Koľko máš rokov?“

„Päť,“ ukázala roztvorenú dlaň.

„A mamu máš kde?“ spýtala sa Simona.

„V nebi.“

„Kde?“ nepočula Simona. Alebo počula, len nevedela reagovať.

„V nebi,“ zopakovalo prosto to malé dievča, ktoré už znova čupelo pri piesku a lopatkou naprávalo niečo, čo malo byť možno hlavou, možno telom kopytníka.

Vymenili sme si so Simonou pohľady. Ej, kruci.

„Zo-mre-la?“ naznačila perami, divoko gestikulovala rukami a posadila sa.

Pokrčila som plecami.

Odķial to mám vedieť?

Zmlkli sme, lebo sme dospelé a my dospelí takéto situácie nevieme celkom dobre zvládať, zvlášť, keď sa o smrti máme rozprávať s malým dievčaťom. Obe sme pozerali na útle telíčko v cyklámenových plavkách a ako na povel sme si riadne odpili z pohárov. Potom

sme obe siahli po plátkoch s anglickými titulkami a len úkosom sme sledovali Terezku, ktorá sa zaujato snažila z piesku vytvarovať niečo, čo by sa aspoň podobalo na nejaké zviera.

„Neprosíš si niečo na pitie?“ opýtala sa jej potom Simona.

Prikývla a napila sa ponúknutej vody.

„Ďakujem,“ usmiala sa, utrela si ústa a smerom ku mne povedala: „Si pekná.“

Zasmiala som sa.

„Naozaj?“

Horlivo prikývla.

„Uhm. Máš pekné plavky.“

„Ty si zlatá,“ usmiala som sa. „Máš rada ružovú, však?“

„Aj ty?“

„Tak normálne.“

„Ja mám rada aj žltú, ale ocko hovorí, že ružová mi viac pristane.“

„Tak asi je to pravda.“

Pokrčila plecami.

„Teraz, keď budeš po dovolenke opálená, ti pristane všetko,“ povedala som.

Prikývla.

„S kým si tu, Terezka?“ spýtala sa Simona.

„S ockom.“

„S ockom?“

„Uhm,“ prikývla tá malá. „Mala ísť s nami aj babka, ale zapálili sa jej nohy.“

„To je teda smola.“

„Uhm,“ znovu prikývla, „s babkou je zábava.“